

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi M.C.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. V ACa 1151/24,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 9 czerwca 2026 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem oznaczonym datą 15 kwietnia 2026 r. r.pr. K.O., pełnomocnik M.C. (dalej: „Skarżący”) wniósł skargę na przewlekłość postępowania prowadzonego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. V ACa 1151/24.

Zarządzeniem z 12 maja 2026 r. pełnomocnik Skarżącego został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi na przewlekłość postępowania poprzez uiszczenie opłaty w wysokości 200 zł w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem dorzucenia skargi.

Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych zostało doręczone pełnomocnikowi Skarżącego 15 maja 2026 r., a termin do usunięcia braków upływał 22 maja 2026 r.

Do chwili obecnej braki formalne skargi nie zostały uzupełnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1728, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), skarga na przewlekłość podlega stałej opłacie w wysokości 200 złotych. Natomiast, jeśli skargę wniosło kilka osób, każda z nich uiszcza opłatę oddzielnie.

Jak stanowi art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. Zgodnie z art. 373 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca zażalenie, jeżeli podlegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji, jak również zażalenie, którego braków strona nie usunęła w wyznaczonym terminie.

Jak wynika z akt sprawy pełnomocnik Skarżącego – mimo wezwania do uiszczenia ww. braku fiskalnego – nie uiszczył ww. opłaty sądowej. Tym samym nie usunął on braków fiskalnych w skardze.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 373 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 3 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[a.†]